

Hermanidad Nuestra Señora de la Salud, 1956-2006.

Juan Antonio Díaz Cabrera

Sant Feliu de Llobregat: Hermanidad Nuestra Señora de la Salud, 2007.

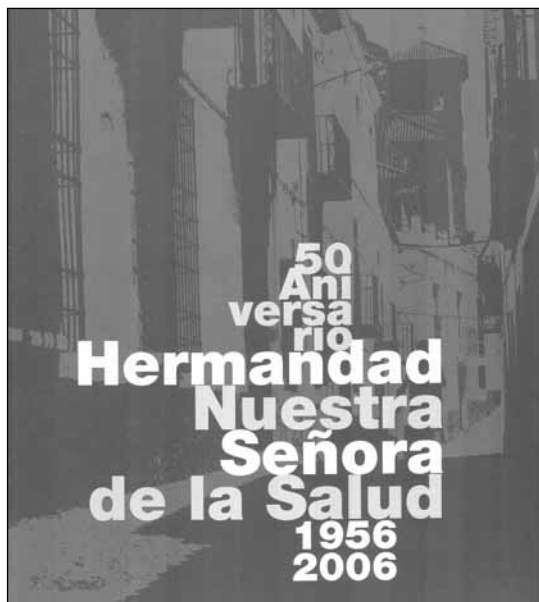
resenyes

EVA ROSAS FEIJÓO

En els darrers mesos, la historiografia local santfeliuenc s'ha enriquit amb l'aparició de tres noves publicacions, tot coincidint amb la commemoració de l'aniversari de la creació de tres entitats, botó de mostra de la riquesa, diversitat i significació de la vida associativa de la ciutat: el Santfeliuenc Futbol Club (1905-2005), l'Ateneu Santfeliuenc (1881-2006) i l'*Hermanidad Nuestra Señora de la Salud* (1956-2006). Aquesta darrera, la més jove, és la protagonista

del llibre que aquí ens ocupa: *Hermanidad Nuestra Señora de la Salud, 1956-2006*, escrita per l'encara més jove historiador santfeliuenc Juan Antonio Díaz Cabrera, autor també del llibre del centenari del Santfeliuenc Futbol Club.

L'any passat es complien cinquanta anys de la creació de l'*Hermanidad Nuestra Señora de la Salud* i com a colofó d'aquesta celebració hem d'agrair la publicació d'aquest llibre que repassa el passat i el present d'aquesta confraria, que ja des dels seus inicis ha tingut un paper molt actiu i rellevant en el teixit social santfeliuenc. L'*Hermanidad* va néixer a redós de l'arribada a Sant Feliu de centenars de persones procedents de la localitat almerienca de Laujar de Andarax, en el que és un clar exemple de migració en cadena, que es va iniciar ja en les primeres dècades del segle vint i es va accentuar durant els anys cinquanta i seixanta. La comunitat laujareña a Sant Feliu va "créixer i a poc a poc va calant la idea de donar expressió institucionalitzada, més enllà de la nostàlgia, a un sentiment compartit que reposava en la veneració a la Verge de la Salut, patrona de Laujar de Andarax".

Com bé assenyala l'autor al pròleg, escriure sobre una entitat com l'*Hermanidad* suposa una tasca, quasi arqueològica, de recuperació de la història mai no escrita i poc explicada, però que té a veure amb persones que són els nostres veïns, familiars o amics, que conforma l'ànima de la ciutat que tots habitem. Fugint dels estereotips, Juan Antonio Díaz descriu l'*Hermanidad* com una barreja i una suma d'esforços. Formada per persones d'origens geogrà-

fics i ideològics molts diversos, que s'uneixen a partir d'unes afinitats compartides (articulades al voltant de la devoció a la Verge de la Salut, però que van molt més enllà), la confraria ha estat i continua estant en constant diàleg amb el seu entorn, adaptant-se als reptes que el temps li proposava i li continua proposant. En aquest sentit, és estimulant com l'autor enllaça el vessant més descriptiu de la història de l'entitat, amb l'anàlisi i la reflexió de les seves múltiples arestes, sense perdre mai de vista el context històric i social, local i global.

El llibre s'estructura en set capítols a través dels quals Juan Antonio Díaz repassa la història de la confraria. Es tracta d'una obra de lectura fluida i amena i també visualment molt agraïda, tant pel seu format com per la gran quantitat d'imatges i retalls de premsa de diverses èpoques que l'acompanyen i que han estat triats amb molt d'encert.

El primer capítol contextualitza el fenomen migratori que va portar nombrosos *laujareños* a instal·lar-se a Sant Feliu de Llobregat i dona pas a un segon capítol

on l'autor ens transporta al somni d'un grup d'amics, molts d'ells nascuts a Laujar de Andarax, que va culminar en la fundació de l'Hermanidad, el 8 de febrer de 1956. Poc després van adquirir d'una imatge de la Verge de la Salut, patrona de Laujar i símbol que havia de mantenir el contacte entre els laujareños que vivien lluny de la seva terra. Honorar la Verge amb una festa, com la que es feia el tercer diumenge de setembre a Laujar, era el següent pas anhelat (la primera es va fer el setembre de 1957). Però, "ben aviat la festa a Sant Feliu adoptaria trets propis, autònoms i singulars que la convertirien en una festa del paisatge local, dels *laujareños* de Catalunya i no en una pàl·lida rèplica de la del poble d'origen, i que alhora despertaria l'interès de molts sectors no necessàriament vinculats a l'entitat ni a Laujar". Ja des dels seus inicis, la celebració transcendeix el vessant religiós per convertir-se en un esdeveniment ciutadà. "La Hermanidad havia aconseguit unir entorn de la imatge de la Verge de la Salut sectors molt diferents de la societat local".

El tercer capítol se centra en la construcció de la capella que allotjaria la imatge de la Verge a partir de 1960. La construcció de la capella va representar un repte per a una associació jove i integrada per persones que tot just lluitaven per començar a llaurar un futur per a ells i les

seves famílies en un context difícil, i per aquesta raó esdevindria un fet històric, no solament per a l'entitat i la comunitat laujareña de Sant Feliu, sinó per a tota la ciutat.

Els primers anys de vida de l'entitat, que van ser meteòrics, donarien pas a una etapa d'estabilitat i consolidació reflectida en els tres capítols següents. L'entitat es consolidà en el teixit associatiu de la ciutat, alhora que s'iniciava la relació institucional entre les localitats de Laujar i Sant Feliu, culminada l'any 1991 amb l'agermanament entre ambdós municipis: un altre punt d'inflexió en la història de l'entitat, que veia reconegut el seu paper com a element visible i animador del diàleg entre ambdues comunitats. El darrer capítol ens convida a fer una ullada al passat més recent de l'entitat, culminat amb la celebració del cinquantenari de la seva fundació el setembre de 2006.

"Sabíem que quelcom trobaríem però desconexíem el seu estat de salut", afirmava l'autor al pròleg. Cinquanta anys més tard, conclou Díaz Cabrera, l'Hermanidad gaudeix de bona salut: ha travessat diverses etapes, però ha resistit el pas del temps i s'ha consolidat en la vida social santfeliuense i, amb tot aquest bagatge, encara els reptes que han de garantir el seu futur.